

รวบไถ่ใน 100 วัน ด้วยพลัง แห่งการจัดระเบียบ

ยุ่นซ็อนฮย็อน เจียน อาสยา อภิชนางกูร แปล

บทที่ 1

ถ้าอยากรวยต้องเริ่ม
ที่การจัดการ

1.

อุปสรรคขัดขวางความรวย

ค่าเสียโอกาสเพราะไม่จัดบ้าน

คนจำนวนมากเก็บเงินมาตลอดชีวิตเพื่อเตรียมไว้ซื้อ “บ้านของฉัน” ในชีวิตนี้จะไม่ซื้ออะไรที่ราคาสูงกว่าค่าบ้านอีกแล้ว ซึ่งอาจต้องใช้ทรัพย์สินทั้งหมดที่มีหรือต้องกู้เงินมาก็ตาม แม้จะพูดว่าราคาบ้านถูกลงแล้ว แต่ราคาอพาร์ทเมนต์ในโซลของปีพ.ศ. 2558 ก็ยังสูงถึง 600,000 บาทต่อ 3.3 ตารางเมตร และมีแนวโน้มว่าในอนาคตการให้เช่าบ้านแบบช้อนเซ¹จะค่อยๆ หมดไป เปลี่ยนเป็นการให้เช่าแบบกึ่งช้อนเซ² หรือแบบวอลเซ³ ซึ่งจะทำให้การเก็บออมเงินทำได้ยากขึ้น

¹ การเช่าบ้านโดยผู้ให้เช่าเก็บเงินประกันจากผู้เช่าเพียงอย่างเดียว ไม่มีการเก็บค่าเช่ารายเดือนอีก โดยยอดเงินประกันจะสูง ผู้ให้เช่าจะนำเงินประกันไปฝากธนาคารไว้และรับรายได้จากดอกเบี้ยเงินฝากแทนการเก็บค่าเช่ารายเดือน ทั้งนี้ผู้เช่าจะได้เงินประกันคืนทั้งหมดหลังครบสัญญาเช่า

² ห้องที่วางเงินประกันร่วมกับชำระค่าเช่ารายเดือน ซึ่งยอดเงินประกันจะต่ำกว่าการเช่าแบบช้อนเซ

³ ห้องที่ไม่ต้องวางเงินประกัน เก็บเฉพาะค่าเช่ารายเดือน

งานให้คำปรึกษาเรื่องการจัดการทำให้มีโอกาสได้ไปเห็นหลาย ๆ บ้าน
รวมไปถึงบ้านที่ต้องจ่ายเงินจำนวนมากเพื่อซื้อมา แต่คนจำนวนมากมักจะลืม
คุณค่าของพื้นที่ที่ได้มาไปอย่างรวดเร็ว ตอนที่ซื้อบ้านก็คิดว่า ไหน ๆ จะซื้อแล้ว
อยากได้บ้านที่กว้างขึ้นอีกหน่อย แต่พออยู่ ๆ ไปก็เก็บของไว้จนเต็มบ้านไปหมด
เหมือนเป็นห้องเก็บของ

ผู้เข้าอบรมเรื่องการจัดการท่านหนึ่งเคยพูดอย่างจริงจังว่า ของเยอะมาก
คงต้องย้ายไปอยู่บ้านที่กว้างกว่านี้ อันที่จริงมีลูกค้าจำนวนมากที่เคยมา
รับคำปรึกษาเรื่องการจัดการ ซึ่งแม้ว่าตัวเองจะมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายอยู่ ก็ยัง
คิดว่าจะต้องย้ายบ้าน แต่หลังจากรับคำปรึกษาเรื่องการจัดการไป ก็กลับมา
บอกอย่างปลื้มใจว่าเหมือนได้ย้ายไปอยู่บ้านใหม่ที่กว้างขึ้นด้วยเงินจำนวนน้อย
จะย้ายไปอยู่บ้านที่กว้างกว่าเพียงเพราะว่าไม่มีที่จะวางของนะหรือ ค่าใช้จ่าย
ที่จะต้องใช้ในการเก็บรักษาข้าวของนั้นไม่น้อยเลย ถ้าอย่างนั้นจริง ๆ แล้ว
ค่าเสียโอกาสที่เกิดขึ้นจากการเก็บของไว้คืออะไร ค่าเสียโอกาสก็คือค่าใช้จ่าย
ที่กำหนดขึ้นด้วยการประเมินคุณค่าของสิ่งที่จะต้องยอมปล่อยให้ไปเพราะได้เลือก
ที่จะรักษาอีกสิ่งหนึ่งไว้ เวลาที่เราจำเป็นต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งจากความ
เป็นไปได้หลาย ๆ อย่าง

หากบอกว่าเดิมที่บ้านก็เป็นสถานที่ที่มีไว้ใช้วางเครื่องเรือนข้าวของอยู่แล้ว
ไม่จำเป็นจะต้องมาคิดค่าเสียโอกาสอะไร นั่นก็เป็นเพราะคนส่วนใหญ่ยังไม่
รู้สึกถึงค่าเสียโอกาสที่เกิดขึ้นจากการเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั่นเอง การประเมิน
ค่าเสียโอกาสจากการต้องเสียบางสิ่งไปนั้นอาจเป็นเรื่องน่าปวดหัว แต่ก็ เป็น
วิธีการคิดที่ถูกต้องซึ่งช่วยให้การกระทำของเรามีเหตุผลและช่วยลดกรณีที่เรา
จะต้องกลับมาเสียใจภายหลัง ดังนั้นจึงจำเป็นที่เราจะต้องลองประเมิน
ค่าเสียโอกาสจากการเก็บของที่ไม่ใช้กันดู

▲ เมื่อก่อนลูกไม่ค่อยชอบอยู่ในห้องของตัวเอง แต่พอจัดห้องให้ วันนั้นเขาเข้าไปนั่งเล่นเปียโนไฟฟ้าให้ฟังทันทีเลย

เครื่องว้างออกกำลังกายถูกเรียกว่าเป็นราวแขวนผ้าที่แพงที่สุดในโลก เป็นของอย่างหนึ่งที่ไม่ได้ใช้แต่รบกวนใจ เพราะต้องใช้พื้นที่กว่า 1 ตารางเมตร ที่นี้ค่าเสียโอกาสของพื้นที่ที่ใช้วางเครื่องว้างคือเท่าไรกัน ยังจำราคาอพาร์ทเมนต์ในซิลที่ไต้หวันได้กล่าวถึงตอนต้นได้ไหมครับ 600,000 บาทต่อ 3.3 ตารางเมตร หรือประมาณ 180,000 บาทต่อ 1 ตารางเมตร เมื่อเครื่องว้างใช้พื้นที่ราว 1 ตารางเมตร ก็เท่ากับว่าค่าใช้พื้นที่ของเครื่องว้างคือ 180,000 บาทนั่นเอง บางทีการใช้แขวนผ้าอาจจะเป็นวิธีที่ฉลาดกว่าปล่อยให้ฝุ่นเกาะเฉยๆ ก็เป็นได้ ค่าใช้พื้นที่ของเครื่องว้างยังขนาดนี้ แล้วบ้านที่มีห้องเก็บของหรือห้องแต่งตัวที่เต็มไปด้วยเสื้อผ้าจะขนาดไหน ห้องเล็กๆ ขนาดประมาณ 8 ตารางเมตร ก็เท่ากับเราใช้เงินไปกว่า 1,500,000 บาทเพื่อจะเก็บของเท่านั้น

วิธีการคำนวณแบบนี้เกินไปหรือเปล่า หรือเพราะคิดว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์ จึงไม่เรียกว่าขาดทุนหรือก ำให้ดูตัวอย่างของฮันโน เบ็ค ผู้เขียนหนังสือชื่อ *Geld Denkt Nicht* จะเข้าใจได้ง่ายขึ้น เขาเล่าถึงสมาชิกรัฐสภาในบ้านเกิดของเขาที่ซื้อที่ดินราคา 140 ล้านบาทจนถูกล้อเรื่องนี้ไปอีก 3 ปี พอประชาชนตำหนิเรื่องนี้ สมาชิกรัฐสภาจะตอบว่า “ก็ไม่มีอะไรเสียหายนี่” ความจริงแล้วเป็นเช่นนั้นหรือไม่ เบ็คบอกว่าสมาชิกรัฐสภาทำผิด เพราะนั่นถือเป็นการขาดทุนเงินก้อนใหญ่เลยทีเดียว เมื่อลองคิดว่าถ้านำเงินที่ใช้ซื้อที่ไปลงทุนอย่างอื่นและได้ดอกเบี้ยแค่ปีละ 3 เปอร์เซ็นต์ จำนวนเงิน 140 ล้านบาท 3 ปีผ่านไปจะได้ดอกเบี้ยประมาณ 13 ล้านบาท ก็เท่ากับว่าสมาชิกรัฐสภาคนนั้นจะได้เงินเพิ่มขึ้นเกือบ 13 ล้านบาทใน 3 ปี แต่บางคนก็คิดว่าอย่างไรราคาบ้านก็คงจะขึ้น ไม่ขาดทุนหรอก แต่สำหรับประเทศเกาหลีใต้ การลงทุนเรื่องบ้านไม่ถือว่าเป็นการลงทุนอีกต่อไปแล้ว เรื่องจะซื้อฟาร์ตเมนต์เก่าที่รอสว่างใหม่มาบวกราคาเพิ่มเหมือนเมื่อปีพ.ศ. 2513 หรือการที่ราคาบ้านจะขึ้นตลอดปีเหมือนปีพ.ศ. 2543 เป็นอดีตไปแล้ว นี่จึงเรียกว่าเป็นการขาดทุนเทียบเท่ากำไรมากกว่าที่ได้รับหากนำเงินที่จมไว้ไปลงทุนอย่างอื่น

วิถีทางสู่การเป็นเศรษฐี

ลองคิดว่าถ้ามีเศรษฐีอยู่ 2 คน เศรษฐีคนแรกอาศัยอยู่ในบ้านธรรมดาๆ แต่มีเงินที่สามารถใช้ได้อยู่เยอะมาก ส่วนเศรษฐีคนที่สองตกแต่งบ้านอย่างหรูหราด้วยข้าวของราคาแพงเต็มบ้านแต่ไม่มีเงินที่สามารถใช้ได้ในตอนนี้อย่างไร แม้สักบาทเดียว ถ้ามว่าเศรษฐีคนไหนรวยกว่ากัน

คนส่วนใหญ่จะคิดว่าเศรษฐีคนแรกรวยกว่า นั่นก็เพราะทรัพย์สินที่เราต้องการมากที่สุดก็คือโอกาสที่จะได้รับจากการมีเงินนั่นเอง แม้ว่าจะเป็นการเก็บเงินเอาไว้ในตู้รับภัยเฉยๆ โดยไม่มีดอกเบี้ยกองงขึ้นมาก แต่เงินนั้นก็ยังมีจำนวนมากเท่าเดิม ในขณะที่สิ่งของนั้นถือเป็นการตัดสินใจที่ได้จบสิ้นไป

และกลายเป็นทรัพย์สินที่ตายแล้ว ส่วนเงินนั้นก็นำไปซื้อกองทุนหรือฝากออมเก็บไว้ ผ่านไปเป็นสิบปีก็สามารถสร้างกำไรได้มากขึ้นอีก

มีคำพูดหนึ่งที่กล่าวถึงคนรวยไว้ว่า “คนที่มั่งคั่งคือคนที่รวยกว่า” ผู้ที่จะเป็นตัวช่วยให้กับคำพูดนี้ได้เป็นอย่างดีก็คือ Ingvar Kamprad ประธานบริษัทและผู้ก่อตั้งธุรกิจการค้าขายเครื่องเรือนระดับสากลอย่าง IKEA ซึ่งรวยเป็นอันดับ 4 ของโลก⁴ เขาขยับวัยหัดเดินไว้อายุ 15 ปีด้วยตัวเอง เวลาต้องไปทำงานต่างประเทศ ถ้าระยะทางไม่ไกลมาก เขาจะเลือกโดยสารรถไฟแทนเครื่องบิน แถมยังใช้สิทธิพิเศษของผู้สูงอายุอีกด้วย เขาจะไปซูเปอร์มาร์เก็ตตอนใกล้ถึงเวลาปิดเสมอเพื่อจะได้ซื้อของกินราคาถูกลง นอกจากนี้ เศรษฐีที่รวยจากน้ำพักน้ำแรงของตัวเองหลายคนก็มักจะมีเครื่องเรือนหรือเครื่องใช้ไฟฟ้าเก่าๆอยู่นั้นก็เพราะคนรวยพวกนี้รู้ว่าสิ่งของเป็นทรัพย์สินที่ตายไปแล้ว คนใกล้ชิดของผมคนหนึ่งก็เป็นคนที่ไม่ยอมใช้เงิน มัธยัสถ์และเก็บออมจนเป็นเศรษฐี คนคนนั้นก็คือแม่ของผมเอง

แม่ของผมเกิดและเติบโตในเขตชนบท ตอนที่ผมกับน้องฝาแฝดของผมอายุได้ 6 ขวบ แม่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องหาเงินเลี้ยงครอบครัว เมื่อย้ายมาอยู่ในโซล แม่ก็บากบั่นทำงานหาเงิน โดยเป็นทั้งแม่บ้าน พนักงานร้านอาหารและรับจ้างทาสีไปพร้อมๆกันด้วย จนผมอายุได้ 10 ขวบแม่ก็ซื้อบ้านหลังแรกของเราได้ ซึ่ง ณ ตอนนั้นอสังหาริมทรัพย์เป็นวิธีการลงทุนอย่างหนึ่ง หลังจากนั้นแม่จึงเก็บเงินซื้อบ้านหลังข้างๆ แล้วเอาบ้านที่ซื้อไปจำนองเพื่อนำเงินมาซื้ออพาร์ทเมนต์ที่กำลังก่อสร้างใหม่ซึ่งขายในราคาถูกลง แม่ซื้อบ้านเก็บไว้เรื่อยๆจนฐานะการเงินของเราดีขึ้น แม่ของผมไม่เคยใช้เงินสักบาทอย่างเปล่าประโยชน์ แต่จะใช้เพื่อสร้างรายได้ให้เพิ่มขึ้น

⁴ ข้อมูลจากการจัดอันดับของเว็บไซต์ Forbes ในปี ค.ศ. 2007

การที่เราไม่มีเงินไม่ใช่เพราะเราหาเงินได้น้อย แต่เป็นเพราะเราใช้เงินไปกับของเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ค่อยจะได้นึกถึงด้วยซ้ำไป ดังนั้นถ้าเราใช้เงินอย่างฉลาด โอกาสที่เราจะมีเงินมากขึ้นก็สูงตามไปด้วย เหมือนกับการทำรายได้ที่แท้จริงให้สูงขึ้น ถ้าต้องการเพิ่มทุนทรัพย์สินที่แท้จริง จะต้องมั่งคั่งของแต่น้อยและมีเงินให้มากๆ เรื่องต่างๆ เหล่านี้ เช่น อย่าละเลยเงินแม้แต่บาทเดียว ปิดรูรั่วในการใช้จ่าย สร้างนิสัยการบริโภคที่ถูกต้อง เป็นส่วนที่ขาดไปไม่ได้เลยสำหรับหนังสือเกี่ยวกับการลงทุน นี่อาจดูเป็นคำพูดที่ไม่มีความหมายอะไร แต่คนธรรมดาๆ จะต้องเก็บเล็กผสมน้อยรวมเป็นเงินก้อนไว้ใช้ลงทุนเป็นอย่างแรกเพื่อจะได้เป็นเศรษฐี เมื่อมีเงินไว้ลงทุนแล้วก็ต้องสร้างระบบการใช้เงินเพื่อให้มีเงินมากขึ้น

2.

เหตุผลที่การจัดการ ทำให้เรากลายเป็นคนรวย

การจัดการสิ่งของเริ่มต้นที่การดูแลการใช้จ่าย

ฮานะ โอซามุ ที่ปรึกษาด้านความประหยัดและการลดค่าใช้จ่ายภายใน
โรงงานที่เก่งที่สุดของญี่ปุ่นและเป็นผู้เขียนหนังสือเรื่อง *กระเป๋าเงิน ห้อย โต๊ะ
หนังสือ* ได้เล่าให้ฟังถึงประสบการณ์จากการทำธุรกิจให้เขาของตนเอง เขาได้
ลองสังเกตผู้เช่าทั้งหลายที่มักจะจ่ายค่าเช่าซ้ำ พวกเขามีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน
ก็คือ ห้องของพวกเขาเหมือนกัน ประสบการณ์นี้ทำให้เขาได้รู้ถึงความ
เกี่ยวข้องกันระหว่างการจัดการกับการเก็บออม การจัดการจะทำให้เราสำนึกว่า
“ทำไมฉันถึงซื้อของไร้ประโยชน์พวกนี้มานะ” และทำให้เรารู้ว่าอะไรเป็นปัจจัย
ที่ทำให้เราเสียเงินไปโดยเปล่าประโยชน์ การจัดการยังทำให้เราคิดถึงสาระ
สำคัญที่แท้จริงของสิ่งของ รู้จักประเมินค่าสิ่งของ เราจึงเลือกซื้อเฉพาะของ

ที่จำเป็นและไม่เลือกซื้อของที่คิดว่าอาจจะได้ทั้ง

ลูกค้าที่เคยรับคำปรึกษาหลายท่านต้องเผชิญกับประสบการณ์“มัน” เมื่อเห็นข้าวของของตัวเองจำนวนมากที่วางไว้ตามมุมต่างๆ ที่บ้านมาวางรวมกันอยู่ตรงหน้า บางคนทนยืนดูอยู่ตรงนั้นไม่ได้ก็ขอตัวออกไปข้างนอก หรือบางคนก็ขอหลบไปนอนกลางวัน ซึ่งเป็นภาพที่เราพบเห็นจนเป็นปกติไปแล้ว เมื่อได้พิจารณาดูว่าที่ผ่านมาเราเคยซื้อของเยอะแค่ไหน ซื้อมาแล้วได้ใช้หรือเปล่านั้นรู้สึกมันงอแงกับวิธีการใช้ชีวิตของตัวเอง จึงเป็นธรรมดาที่จะไม่อยากเห็นข้าวของพวกนี้หรือเห็นแล้วเหนื่อยใจ

แต่หลังจากที่ความรู้สึกมันงอแงผ่านไปแล้ว ข้าวของต่างๆ ได้ถูกวางไว้ในที่ที่เหมาะสม ลูกค้าเหล่านี้ก็จะได้รู้ว่าบ้านที่จัดแล้วนั้นให้ความรู้สึกผ่อนคลายสบายใจมากเพียงใด จนไม่อยากจะกลับไปเป็นแบบเดิม ไม่อยากซื้อของมาทิ้งอีก แล้วตั้งใจว่าจะใช้ชีวิตใหม่ไปพร้อมกับการจัดการ เหมือนภารกิจของนักให้คำปรึกษาเรื่องการจัดการของสมาคมผู้เชี่ยวชาญเรื่องการจัดการของอเมริกา (NAPO) ที่ว่า “จะช่วยเหลือเพื่อสร้างนิสัยใหม่ให้แก่ลูกค้า เพื่อที่ลูกค้าจะได้ใช้ชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่สงบสุขและเป็นระเบียบได้” การให้คำปรึกษาเรื่องการจัดการไม่ได้สร้างความเปลี่ยนแปลงกับพื้นที่เท่านั้น แต่ยังเปลี่ยนแปลงนิสัยการบริโภคและพฤติกรรมของลูกค้าด้วย

แม้ว่าจะสามารถจ้างเจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษามาจัดการให้เสร็จเรียบร้อยภายในวันเดียวได้ก็จริง แต่การลงมือจัดการด้วยตัวเองก็เปลี่ยนแปลงชีวิตของเราได้เช่นกัน ผมทำโปรเจกต์พิเศษในเว็บบอร์ดพลังแห่งการจัดการ (<http://cafe.naver.com/2010eco>) เพื่อคนเหล่านี้มานาน ไม่ว่าจะเป็นโปรเจกต์“ทิ้งทุกวัน” “จัดการสัปดาห์ละเรื่อง” หรือ“ทำเป้าหมายให้สำเร็จวันละ 3 อย่าง” แต่โปรเจกต์ที่มีคนเข้าร่วมมากที่สุดก็คือโปรเจกต์“พลังแห่งการจัดการใน 100 วัน” ซึ่งเป็นการปฏิบัติภารกิจเรื่องการจัดการทุกวันเป็นเวลา 100 วัน ซึ่งภารกิจการจัดการช่วยกำจัดสาเหตุของความเครียดและการสิ้นเปลืองจากพื้นที่ เงิน เวลา

และความสัมพันธ์ได้

เวลา 100 วันเราอาจรู้สึกว่ามันหนักเกินไป แต่ถ้าหากต้องการจะสร้างพฤติกรรมใดให้เป็นนิสัยแล้ว เป็นธรรมดาที่จะต้องใช้เวลาถึง 100 วัน แล้วเราจะได้รับประสบการณ์พิเศษจากการทุ่มเทให้ “การจัดการ” ตลอดระยะเวลา 100 วัน ได้ทั้งของที่ไม่ได้ใช้ ได้หยุดพฤติกรรมการซื้อของตามใจ ได้ใช้สิ่งของที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์ ได้ลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นไปเรื่อย ๆ แน่แน่นอนว่านอกจากเราจะได้บ้านที่เป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว ยังได้ความมั่นใจและนิสัยที่สามารถเก็บออมเงินได้ตามมาด้วย

การจัดการเก็บเงินที่กระจัดกระจายอยู่

สมาชิกที่เข้าร่วมโปรเจกต์พลังแห่งการจัดการใน 100 วันของเรามักบอกว่าพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการบริโภคของตนผ่านภารกิจการจัดการตัวอย่างที่ชัดเจนก็คือคุณเลฟลี

“ฉันจดรายการของที่จะต้องซื้อไว้ในโทรศัพท์ ทำให้ได้ข้อแต่ของที่จำเป็นเวลาที่ไปในการซื้อของก็ลดลงไป เมื่อก่อนนี้ใช้เวลาในการซื้อของนานมากและชอบซื้อของตามใจตัวเองตลอด”

“สามารถควบคุมการบริโภคของตัวเองได้ คิดหลายๆ ครั้งก่อนซื้อว่าเป็นของที่จำเป็นจริงๆ หรือเปล่าและไม่ซื้อของมาทิ้งไว้ วิธีคิดเรื่องสิ่งของเปลี่ยนไปเลยล่ะ ไม่ใช่ว่าเป็นของแพงจึงต้องประหยัดใช้ แต่จะเป็นใช้ให้เต็มที่ดีกว่า คิดแบบนี้ก็รู้สึกว่าตัวเองเป็นเจ้าของที่ควบคุมสิ่งของได้ ไม่ได้ถูกละเลยของควบคุม”

ตัวอย่างของคุณฟิงค์ก็แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จนี้อย่างชัดเจน

“เวลาไปซื้อของที่ร้าน จะได้ถามตัวเองอีกครั้งหนึ่งก่อนว่าเป็นของที่จำเป็นจริงๆ ไหม ซึ่งทำให้ค่าบัตรเครดิตลดลงถึง 20 เปอร์เซ็นต์”

เมื่อลองสำรวจความคิดเห็นของสมาชิกเกี่ยวกับความรู้สึกประทับใจที่มีต่อโปรเจกต์นี้ ส่วนใหญ่จะบอกว่าประทับใจภารกิจ“การจัดการเงิน”มากที่สุด สมาชิกบางคนเล่าว่า หลังจากแต่งงานมาเพิ่งได้พูดคุยกับสามีเรื่องการเงินในปัจจุบันและในอนาคตเป็นครั้งแรก สมาชิกบางคนได้ค้นพบเงินอยู่ในบัญชีธนาคารที่ไม่ได้ใช้ สมาชิกบางคนจัดการบัญชีค่าใช้จ่ายแล้วเปลี่ยนวิธีการจ่ายเงินทางไปรษณีย์ไปใช้บัตรเครดิตแทนจนได้รับส่วนลด สมาชิกบางคนยกเลิกบัตรเครดิตไป 7 ใบและหลุดพ้นจากความสิ้นเปลืองได้ สมาชิกบางคนไม่เคยมีโอกาสดูตรวจสอบหรือจัดการบัญชีรายรับรายจ่ายของครอบครัว ก็ได้เริ่มเห็นเงินที่ไม่เคยเห็นจากการปฏิบัติภารกิจนี้

คุณโคกย็องโฮ ผู้เขียนหนังสือเรื่อง *สมุดบัญชี 4 เล่ม* ที่เคยสร้างปรากฏการณ์ไว้มือไม่กี่ปีก่อนกล่าวไว้ว่า “เหตุผลที่คนเราไม่สามารถเก็บออมเงินได้มากพอ ก็เพราะไม่รู้ว่าจะใช้จ่ายเงินของตัวเองไปเท่าไร ใช้จ่ายไปกับเรื่องอะไรบ้าง และเหลือเงินเท่าไรในแต่ละเดือน” เมื่อคนส่วนใหญ่เป็นเช่นนี้ เงินที่ควรจะมีเก็บออมได้จึงกระจัดกระจายออกไปกับค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ดังนั้นวิธีการจัดการกับค่าใช้จ่ายที่ดีที่สุดก็คือ การจัดการให้รู้ว่าในแต่ละเดือนใช้จ่ายเท่าไร และวันนี้จ่ายค่าอะไรไปบ้าง

เมื่อจัดการรายละเอียดเรื่องการใช้จ่ายก็จะให้ความสนใจอย่างต่อเนื่องว่ามีค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นอยู่บ้างหรือไม่ และปรับเปลี่ยนให้ดีขึ้นได้ เวลาไปปรับสมุดบัญชีที่ธนาคาร เราจะได้เห็นบันทึกการเข้า-ออกของเงินในบัญชี ดังนั้นถ้าเราสามารถจัดการกับเงินที่เก็บไว้และเงินที่จ่ายออกไปได้อย่างดี ก็จะได้เห็นจำนวนเงินที่เพิ่มขึ้นทีละเล็กทีละน้อยจนกลายเป็นเงินก้อน ซึ่งเราจะกล่าวถึงเรื่องนี้อย่างละเอียดในบทที่ 2

การจัดการทำให้ไม่ซื้อปั้ง

อันที่จริงการจะเปลี่ยนนิสัยการบริโภคภายใต้สังคมที่ส่งเสริมการจับจ่ายใช้สอยเช่นนี้ ยากกว่าการเลิกบุหรี่หรือการเลิกเหล้าเสียอีก ชาร์ลส์ ดยุกผู้เขียนหนังสือเรื่อง *พลั้งแห่งนิสัย* กล่าวว่า นิสัยเป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถทำให้หมดไปได้ คนที่สูบบุหรี่ ยิ่งตั้งใจจะเลิกก็ยิ่งคิดถึงบุหรี่มากขึ้น ยิ่งอยากประหยัดและพยายามไม่ใช้เงิน ก็ยิ่งอยากได้เพิ่มมากขึ้น แต่ก็เชื่อว่าไม่มีวิธีเลย

นิสัยคือพฤติกรรมที่ทำอย่างซ้ำๆ เพื่อให้ได้รับสิ่งตอบแทนบางอย่าง ผู้สูบบุหรี่บางคนได้การพักผ่อนเป็นสิ่งตอบแทนจากการสูบบุหรี่ ด้วยเหตุนี้ถ้าอยากเลิกบุหรี่ก็จะต้องหาพฤติกรรมอื่นที่ทำให้ได้รับสิ่งตอบแทนเป็นการพักผ่อนเช่นเดียวกัน การทำให้นิสัยหายไปเป็นเรื่องยาก แต่ก็สามารถปรับเปลี่ยนไปเป็นนิสัยอย่างอื่นแทนได้

ถ้าเช่นนั้นท้ายที่สุดแล้วสิ่งตอบแทนที่เราอยากได้จากการซื้อปั้งคืออะไร ดร.เอเฟริล เลน เบนสัน ผู้เขียนหนังสือชื่อ *หยุดซื้อปั้ง* บอกว่า สาเหตุที่คนสมัยนี้เสพติดการซื้อปั้งเป็นเพราะอยากได้รับการปลอบใจจากสิ่งของที่ซื้อมา และอยากเป็นคนมีเสน่ห์นั่นเอง กล่าวคือ เพราะรักตัวเองจึงไปเดินเที่ยวร้านค้าหรือห้างอยู่ทุกสัปดาห์

ถ้าอย่างนั้นมีพฤติกรรมอะไรที่ทำให้ได้รักตัวเองและได้ปลอบใจตัวเองอีกบ้างแน่นอนว่าการจัดการจะทำให้ได้รับสิ่งตอบแทนเช่นเดียวกับการซื้อปั้ง ไม่ใช่เพียงแค่นั้น แต่สิ่งตอบแทนที่จะได้รับการจัดการจะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อชีวิตเราอย่างแท้จริงมากกว่าความพึงพอใจส่วนตัวที่ได้รับชั่วคราวจากการซื้อปั้ง

การได้ค้นเจอสิ่งของที่ชอบใช้ทำให้รู้สึกสบายใจ พึงพอใจ ผ่อนคลายมากขึ้น เครียดน้อยลง และรู้สึกดีกับตัวเอง ยิ่งไปกว่านั้น หากสามารถควบคุมสถานการณ์กับสิ่งของได้ก็จะยิ่งทำให้อารมณ์ดี เป็นคนที่มีความสุขและมีเสน่ห์ด้วย

ผมสามารถยืนยันได้ว่าการจัดการสามารถสร้างความสุขและความสำเร็จให้ตนเองได้จริง ๆ จากประสบการณ์ของสมาชิกหลายคนในเว็บบอร์ด เช่น คุณมิกัง ที่เคยเขียนถึงความสำเร็จของตัวเองเรื่องนี้ไว้โดยขึ้นเป็นหัวข้อว่า “การจัดการทำให้นิสัยฉันเปลี่ยนไป”

“พอได้นำความรู้เรื่องการจัดการที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตรประจำวัน นิสัยก็เปลี่ยนไปเลยล่ะ ลองทำแบบทดสอบเกี่ยวกับบุคลิกภาพ MBTI⁵ ดู จากเดิมที่เคยได้คำตอบว่ามีบุคลิกภาพแบบ ENFP ซึ่งมีข้อเสียคือไม่ชอบใช้ชีวิตรประจำวันแบบซ้ำ ๆ ทำงานไม่เรียบร้อย และชอบทำหลาย ๆ อย่างพร้อมกันจึงทำให้เกิดปัญหาได้ในบางครั้ง คราวนี้ได้คำตอบที่เปลี่ยนไป เป็นบุคลิกภาพแบบ ESFJ คือมีความอดทนสูง มีจิตสำนึก เก่งเรื่องการจัดการจัดระเบียบ และมีจุดเด่นตรงที่ใส่ใจและช่วยเหลือผู้อื่นเป็นอย่างดี เป็นบุคลิกภาพที่ถูกใจมาก ๆ ค่ะ เมื่อก่อนรู้สึกไม่ดีบ่อย ๆ ที่ทำงานตัวเองไม่เสร็จจนต้องคอยรบกวนคนอื่น แต่เดี๋ยวนี้สามารถทำงานให้เสร็จตามเวลา และได้ช่วยเหลือคนอื่นด้วย รู้สึกดีมากๆเลยล่ะ”

เมื่ออ่านข้อความนี้ก็รู้สึกได้ถึงความรักและพลังงานที่สดใสซึ่งได้จากการเปลี่ยนแปลงตนเอง คุณอีจ็องฮีที่เข้าร่วมในโปรเจกต์พลังแห่งการจัดการก็บอกว่าชีวิตหลังการจัดการเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นเช่นกัน

“หลังจากเข้าร่วมโปรเจกต์พลังแห่งการจัดการใน 100 วันอารมณ์ก็ดีขึ้นมากเลยล่ะ ตอนนั้นฉันมีความสุขมาก และมั่นใจว่าจะสามารถมีความสุขมากกว่านี้ได้ในอนาคต”

⁵ The Myers-Briggs Type Indicator คือ แบบทดสอบบุคลิกภาพที่ออกแบบโดยแคทารีน คูก บริกส์ (Katharine Cook Briggs) และอิซาเบล บริกส์ ไมเออร์ส (Isabel Briggs Myers) ซึ่งยึดหลักทฤษฎีจิตวิทยาของคาร์ล จุง (Carl Jung) ที่วิเคราะห์ว่ามนุษย์มองโลกและตอบสนองต่อสิ่งรอบตัวอย่างไรแบบแผน แบบแผนดังกล่าวแทนด้วยตัวอักษรทั้ง 8 คือ E I P S T F N J แต่ละอักษรจะแทนพฤติกรรมที่แตกต่างกันไป โดยในแบบทดสอบจะจัดให้แต่ละคนมี 1 ชุดนิสัย ชุดละ 4 ตัวอักษร

ในหนังสือพัฒนาตัวเองหรือหนังสือจิตวิทยามักบอกเราว่า “จงรักตัวเอง” “จงเคารพตัวเอง” “จงมั่นใจในตัวเอง” แต่การรู้และความตั้งใจเพียงเท่านั้นไม่สามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้ง่ายๆ ถ้าเช่นนั้นแล้ว การจัดการมีดีอย่างไรกันจึงสามารถเปลี่ยนแปลงตัวเราและชีวิตของเราให้ดีขึ้นได้

“เวลามองชุดชั้นในที่ใส่ไว้เป็นระเบียบเรียบร้อยในลิ้นชักก็จะอารมณ์ดี ทำให้อยากเปิดดูเวลาที่เดินผ่าน” คุณกาแฟแก้วหนึ่ง

อย่างแรกเลยก็คือเมื่อได้มองเห็นพื้นที่ที่จัดเป็นระเบียบเรียบร้อยจะทำให้อารมณ์ดีขึ้น การที่ได้เห็นว่ามีแต่สิ่งของที่จำเป็นและวางอยู่ในที่ที่เหมาะสมก็ทำให้อารมณ์ดีขึ้นด้วยเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น หากเราเป็นคนจัดการพื้นที่นั้นด้วยตัวเอง ก็ยิ่งรู้สึกปลื้มใจจนพูดไม่ออก

“ตอนที่ทิ้งของ การที่เราได้เลือก ได้ตัดสินใจ ได้ปฏิบัติอย่างกล้าหาญนั้นทำให้เราภูมิใจในตนเอง ตอนนี้อย่างมา 3 สัปดาห์ พื้นที่ที่เคยจัดไว้ก็ยังคงสะอาดเหมือนเดิม” คุณแมงฟ้า

ถ้าได้ลองทิ้งของหรือจัดวางให้อยู่ในที่ที่เหมาะสม เราจะรู้สึกได้ถึง “พลังการตัดสินใจ” ของตัวเอง การจัดการนั้นทำให้เราตัดสินใจได้ว่า “สิ่งนี้ไม่จำเป็น

สำหรับฉันอีกต่อไป” หรือ “นี่คือสิ่งของที่มีค่าสำหรับฉัน” ซึ่งถ้าอยากจะทำให้ได้ เราจะต้องมีความแน่นอนในตัวเองและมีความกล้าหาญ ในคาบเรียนการจัดการ เมื่อให้นักเรียนเติมคำลงในช่องว่างของประโยคที่ว่า “การจัดการคือ _____” นักเรียนท่านหนึ่งเติมว่า “การจัดการคือการไม่คิดมาก” ถ้าเราไม่อยากริคิดมาก เราก็จะต้องจัดการความคิดและกำหนดหลักเกณฑ์เอาไว้ การกล้าตัดสินใจหรือความกล้าหาญก็ดี คนที่มีนิสัยเหล่านี้อยู่แล้วก็จะทำได้ดีกว่า คนที่ไม่มี การจัดการจึงเป็นวิธีการที่ดีในการ “ฝึกตัดสินใจ” นั่นเอง

การจัดการสร้างโอกาสสู่ความสำเร็จ

มาสุตะ มะซึอิโระ นักให้คำปรึกษาเรื่องการจัดการสภาพแวดล้อม ซึ่งกำลังเผยแพร่เรื่อง “พลังการทำความสะอาด” อยู่ในขณะนี้ ได้เขียนไว้ในหนังสือชื่อ *พลังการทำความสะอาดของตัวเอง* ไว้ว่า “ห้องที่สกปรกจะสร้างสนามแม่เหล็กดูดด้านลบและเรียกโชคร้ายให้เข้ามา ส่วนการทำความสะอาดก็คือ การทำลายสนามแม่เหล็กด้านลบนั่นและปรับโชคชะตาให้ดีขึ้น” ซึ่งนักให้คำปรึกษาท่านนี้ได้เคยสัมผัสถึงพลังแห่งการจัดการและการทำความสะอาดมาด้วยตัวเอง เขาเผยแพร่เรื่องนี้และเป็นผู้สร้างตัวอย่างความสำเร็จของบริษัททั้งขนาดเล็กและขนาดกลางมาเป็นจำนวนมาก หรือหนังสือชื่อ *วิธีทำความสะอาดของพระ* ของพระอาจารย์มะสึโนะ ชุนเมียว ก็ได้กล่าวไว้เช่นกันว่า การจัดการจะทำให้โชคดีขึ้นอย่างแน่นอน

“เมื่อได้จัดการกับจิตใจ จะทำให้เราได้อยู่ในสิ่งที่เราไม่เคยรู้ จิตใจของเราจะรู้สึกผ่อนคลายและเผยให้เห็นธรรมชาติในตัวตนของเรา ดังนั้นเวลาที่นางฟ้าแห่งโชคมาหยุดอยู่ตรงหน้า เราก็จะสามารถคว้าโชคนั้นไว้ได้ทันที”

มีคนจำนวนมากบอกว่า ถ้าจัดการและทำความสะอาดแล้วโชคจะดีขึ้น หากเกิดคำถามขึ้นในใจว่า แต่การจัดการและการทำความสะอาดจะเปลี่ยนแปลง

โชคชะตาได้อย่างไร ให้เราลองตั้งใจพิจารณาที่ “ความสำเร็จขนาดเล็ก” กันดู

คาร์ล เวค นักจิตวิทยาการรับรู้ และอาจารย์สอนนักศึกษาปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยมิชิแกน ประเทศสหรัฐอเมริกา กล่าวว่า “ความสำเร็จเล็กๆ” เป็นหนึ่งในกลยุทธ์สู่ความสำเร็จที่ต้องการ โดยอธิบายว่า หากเราแบ่งงานออกเป็นส่วนเล็กๆ ซึ่งสามารถสร้างผลสำเร็จที่มองเห็นได้ด้วยตาแล้วลงมือปฏิบัติ เราก็จะสามารถประสบความสำเร็จตามที่ต้องการได้ ตรงนี้มีคีย์เวิร์ดสำคัญคือคำว่า “ที่มองเห็นได้ด้วยตา” นั่นคือการสร้างผลลัพธ์ที่สามารถยืนยันได้ นำไปเปรียบเทียบได้ เช่นเดียวกับการจับต้องด้วยมือหรือทำให้คนอื่นเห็น ซึ่งความสำเร็จเล็กๆนี้จะนำมาซึ่งทำที่ที่จะสามารถสร้างความสำเร็จอื่นๆต่อไปได้ ทุกคนน่าจะเคยมีความรู้สึกอย่างเช่น อยากจัดโต๊ะหรือทำความสะอาดก่อนนั่งอ่านหนังสือ หรือจัดโต๊ะหนังสือแล้วอารมณ์ดีขึ้น ทำให้มีสมาธิมากขึ้น ความสำเร็จที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาจะแผ่ขยายไปสู่เรื่องอื่นๆด้วยนั่นเอง

ผู้เขียนหนังสือชื่อ *วิถีคิดของคนรวย* ชี้ให้เห็นว่า คนเรามักไม่ยอมเปลี่ยนความคิดหรือพฤติกรรมของตัวเองง่ายๆ หากไม่ได้ผลตอบแทนอะไรที่พิเศษ เราคาดหวังผลตอบแทนราคาแพงโดยที่ไม่ทำอะไร ไม่หาวิธีการที่ดีกว่าแต่ใช้ชีวิตตามเดิมเหมือนที่เคยเป็นมา แม้จะมีธนาคารที่ให้ดอกเบี้ยในอัตราที่สูงกว่าก็ยังไม่เปลี่ยน ไม่เปลี่ยนเครือข่ายโทรศัพท์แม้จะได้สิทธิพิเศษดีกว่า ไม่ยอมแจ้งยกเลิกรับนิตยสารที่ไม่ได้อ่าน ไม่หางานใหม่ที่ดีกว่าแต่ยอมทำงานอยู่ที่เดิม ไม่ย้ายบ้านแม้จะมีบ้านที่ค่าเช่าถูกและอยู่สบายกว่า สิ่งนี้เรียกว่า “การยึดติดกับสภาพเดิม” หรือ “ความยึดมั่นที่ผิดพลาด”

ผู้เขียนแนะนำไว้ว่า หากเราไม่ต้องการตกอยู่ในความผิดพลาดนี้ เราจะต้องสร้างนิสัยการทดลองอะไรใหม่ๆ สัปดาห์ละหนึ่งครั้ง ยกตัวอย่างเช่น ลองไปร้านกาแฟที่ไม่เคยไป ลองกินอาหารที่ไม่เคยกิน หรือซื้อสินค้าจากร้านค้าที่ไม่เคยเข้าเลยสักครั้ง หากทำเช่นนี้เป็นประจำเราจะรู้สึกได้ว่าชีวิตเปลี่ยนไป เมื่อเราได้ลองสัมผัสประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงด้วยตัวเองแล้ว เมื่อถึงเวลา

ที่จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลง เราจะสามารถรับมือกับมันได้ดียิ่งขึ้น การจัดการ ก็เป็นการฝึกในลักษณะเดียวกัน

มีประโยคที่ผมชอบอยู่ประโยคหนึ่งก็คือ “จะไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับผู้ที่นั่งเฉยๆ” ซึ่งก็หมายความว่า เรื่องดี ๆ ก็เกิดขึ้นกับคนที่ขยันเคลื่อนไหวเท่านั้น เช่นเดียวกับประโยคที่ว่า โอกาสมีไว้สำหรับผู้ที่ยพยายาม ก็ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องบังเอิญหรือเปล่า แต่คำว่า “坐” (อู่น) ที่แปลว่า “โซฟา” ในภาษาเกาหลี หากแทนด้วยอักษรจีนจะมีความหมายว่า “เคลื่อนไหว” เมื่อเราเคลื่อนไหว เราจะได้ประสบกับความสำเร็จเล็กๆ และความสำเร็จเล็กๆ จะเรียกความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่เข้ามาเอง

การจัดการและผลลัพธ์ที่เกินความคาดหมาย

“มองย้อนกลับไปตอนที่เคยตั้งใจจะเปลี่ยนอะไรหลาย ๆ อย่างในคราวเดียว ตอนนั้นไม่เคยทำได้สำเร็จเลยสักครั้ง มาตอนนี้คิดได้ว่า การค่อย ๆ พัฒนาทีละน้อยในแต่ละวันต่างหากที่ทำให้เกิดการพัฒนายิ่งใหญ่ตามมาได้ ต่อจากนี้จึงตั้งใจว่าถ้าจะต้องลงมือทำงานใหญ่อะไรสักอย่างก็จะแบ่งทำตามที่สามารถทำได้ในแต่ละวันและทำไปทุกวันอย่างสม่ำเสมอ การจัดการช่วยสร้างความมั่นใจให้กับผม และช่วยเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินชีวิตของผมด้วย” คุณพ่อจินจิน

คุณพ่อจินจินได้ประสบกับ “ความสำเร็จเล็กๆ” นั่นเอง เป็นตัวอย่างหนึ่งที่ยืนยันข้อความที่บอกว่า ความสำเร็จเล็กๆ จะนำมาซึ่งทำที่ที่จะสามารถสร้างความสำเร็จอื่นๆ ต่อไปได้

คุณอาอีคุก็เป็นอีกท่านหนึ่งที่ได้ประสบกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในหลายๆ ด้านของชีวิตที่เกิดขึ้นเพราะการจัดการ ซึ่งเธอได้เขียนถึงการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นไว้ดังนี้

เรื่องแรก ถ้ามีพื้นที่ที่รกรกก็จะทำแผนการจัดการขึ้นมาว่าต้องจัดการอย่างไร แล้วหลังจากนั้นไม่นานก็จะเริ่มลงมือ ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็จะผัดไปเรื่อย ๆ แต่เดี๋ยวนี้รู้แล้วว่าต้องจัดการอย่างไร เวลาไปที่อื่น (บ้านญาติ บริษัท ฯลฯ) ก็จะคิดถึงเรื่องการจัดการพื้นที่ของสถานที่นั้น แล้วช่วยจัดการให้เองหรืออย่างน้อยก็ให้คำแนะนำ ได้เป็นคนสำคัญที่คอยช่วยเหลือคนอื่น ๆ

เรื่องที่สอง สร้างมุมมองด้านการเงิน ภารกิจที่ยากที่สุดก็คือภารกิจที่เกี่ยวกับเรื่องเงิน เช่น การจัดการเงิน หรือการจัดการสมุดบัญชีธนาคาร ตอนที่เข้าร่วมโปรเจกต์ก็เพราะกำลังมีปัญหาอย่างมากเรื่องบัญชีติดลบ แต่การจัดการก็ทำให้มองเห็นปัญหาเรื่องการเงินของตัวเอง และค่อย ๆ ปรับเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ จนเดี๋ยวนี้จะไม่ซื้อของตามใจตัวเอง ซึ่งทำให้ยอดเงินล่าสุดในบัญชีติดลบลดน้อยลง รู้สึกขอบคุณเป็นอย่างมาก

เรื่องที่สาม การจัดการเรื่องเวลาและการประยุกต์ใช้เวลาสั้น ๆ ให้เกิดประโยชน์ ซึ่งทำให้สามารถใช้เวลาได้อย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น วางแผนเพื่อจะได้ใช้เวลาอย่างคุ้มค่า ไม่ปล่อยเวลาทิ้งไปโดยเปล่าประโยชน์ และถึงแม้จะมีเวลาไม่มากก็สามารถมีสมาธิจัดการงานที่ต้องทำจนเสร็จสิ้น รู้สึกว่าชีวิตของเรามีความหมายมากขึ้นอีก ถ้าเปรียบเทียบกับเมื่อก่อน ในระยะเวลาเท่ากัน ตอนนี้สามารถจัดการงานต่างๆของบริษัทได้ปริมาณมากกว่าและได้งานที่มีประสิทธิภาพด้วย เมื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จเร็วขึ้น ก็มีเวลาเหลือไปทำสิ่งที่เป็นประโยชน์อื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นใช้ไปกับการพัฒนาตัวเองหรือใช้อยู่กับครอบครัว

เรื่องที่สี่ เกิดความคิดเรื่องการดูแลความสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นเรื่องที่ตัวเองไม่ถนัดมากที่สุด แต่หลังจากทำภารกิจไปเรื่อยๆ ก็เริ่มมองเห็นวิธีการปฏิบัติต่อความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง ใส่ใจและทำดีกับคนที่สำคัญกับเรามากขึ้น ส่วนคนที่ไม่ใช่ก็จัดการไป ไม่กลัวที่จะผูกสัมพันธ์กับคนอื่นและไม่ปวดหัวกับเรื่องนี้เหมือนที่เป็นมาตลอด 40 ปีอีกต่อไป

คุณราดิโอ เป็นท่านหนึ่งที่เคยปฏิบัติภารกิจในโปรเจกต์ต่างๆ ของเว็บบอร์ดพลังแห่งการจัดการ ชีวิตของเธอเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นในหลายๆ ด้าน มีกำลังใจ มีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้น และกลายเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นเป็นอย่างมาก

คุณยูราพุตถึงประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงของตัวเองว่า “กล้าแสดงความคิดเห็นของตัวเองอย่างกระตือรือร้น” อาจดูเหมือนว่าจะไม่เกี่ยวข้องอะไรกับการจัดการ แต่ผมคิดว่านี้แหละคือผลลัพธ์ที่คาดไม่ถึงซึ่งเกิดขึ้นจากการจัดการ

อาจารย์คาร์ล เวค กล่าวว่า “ความสำเร็จเล็กๆ” นำเราไปสู่ความจริงที่อาจคาดไม่ถึง ทำให้เราได้พบกับคนที่เป้าหมายเดียวกัน ได้ค้นพบสิ่งที่เราไม่เคยรู้ว่ามี สร้างโอกาสใหม่ๆ เกิดผลขยายไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ผลดีของการจัดการ เช่นนี้อาจจะเกิดขึ้นในชีวิตของคุณในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งก็ได้ไม่มีใครรู้ แต่สิ่งที่แน่นอนก็คือ การจัดการนั้นทำให้ชีวิตได้ผ่อนคลาย เป็นอิสระ มีความสุข และมีคุณค่ามากขึ้นกว่าเดิม

สิ่งที่คนเราต้องการมากพอๆ กับการอยากเป็นคนรวยก็คือ “การประสบความสำเร็จในงานของตน” ถ้าตอนนี้อยากรวยขึ้น อยากประสบความสำเร็จในการทำงาน ให้เริ่มต้นที่การจัดการ การจัดการนั้นจะเริ่มทำเมื่อไรก็ได้ และไม่ว่าใคร หากรู้วิธีการจัดการที่ถูกต้องก็สามารถทำให้สำเร็จได้ หรือถ้ายังรู้สึกกังวลว่าจะทำไม่สำเร็จ ก็รู้ว่าทุกคนที่เคยเข้าร่วมโปรเจกต์พลังแห่งการจัดการ ต่างก็เคยกังวลแบบนี้มาก่อน ขอให้เราเชื่อมั่นในตัวเอง และปฏิบัติตามคำแนะนำของหนังสือเล่มนี้ก็พอ

การเปลี่ยนแปลงของชีวิตคุณราติโอ หลังจากเข้าร่วมโปรเจกต์ในเว็บบอร์ดพลังแห่งการจัดการ

นิสัยการบริโภค/การจัดการพื้นที่

- ซื้อของตามอารมณ์น้อยลง
- ตั้งนาฬิกาเตือนตอน 3 ทุ่มเพื่อเขียนบันทึกรายรับรายจ่าย
- รู้จำนวนสิ่งของที่มีอยู่ ทำให้ไม่ซื้อของมาซ้ำอีก
- เกิดนิสัยที่รอให้ใช้ของจนหมดก่อนแล้วจึงซื้อใหม่
- วันที่ไปช้อปปิ้งถ้าไม่เขียนรายการของที่ต้องซื้อไว้ล่วงหน้าก็จะมาเสียใจทีหลัง
- ทิ้งของได้ง่ายขึ้นและได้ทิ้งขยะบ่อยๆ

การจัดการเวลา/การจัดการงานต่างๆ

- จัดการงานตามลำดับก่อนหลังที่ได้กำหนดไว้
- การสลับเปลี่ยนระหว่างการพักผ่อนกับการทำงานอย่างมีสมาธิเป็นไปได้ราบรื่นยิ่งขึ้น
- นิสัยผัดวันประกันพรุ่งน้อยลง รู้สึกได้ถึงประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการจัดการในทันที
- จัดการงานต่างๆ ได้เร็วขึ้น
- เตรียมตัวล่วงหน้าในเรื่องต่างๆ มากขึ้น (เตรียมเสื้อผ้าที่จะใส่ เตรียมงานวันครบรอบ เตรียมของขวัญ เตรียมหยุดพักร้อน และรักษาความสัมพันธ์กับผู้อื่น)
- เมื่อเริ่มงานใดแล้วก็จะทำจนเสร็จสิ้น
- จัดการงานเอกสารได้อย่างมีระบบและไม่ต้องปวดหัวเรื่องงาน

การจัดการเรื่องความสัมพันธ์

- การพบปะคนในครอบครัวกลายเป็นเรื่องง่ายขึ้น
- มีความตั้งใจที่จะไม่ทำให้เพื่อนร่วมงานเดือดร้อน
- หันมาสนใจชีวิตของตัวเองและเพื่อนบ้านมากขึ้น
- จากการได้บริจาคสิ่งต่างๆ ทำให้มองว่าตัวเองเป็นคนสำคัญ

3.

ลุยกันเลย! ไปรเจ็กต์ “พลังแห่งการจัดการใน 100 วัน”

การเขียนคำปญญานการจัดการ

ไม่ว่าเราจะทำอะไร การเริ่มต้นถือเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้นถ้าเราตัดสินใจแล้วว่าจะเป็นคนรวยให้ได้จากการจัดการนี้ ก็มายืนยันการตัดสินใจของเราด้วยการเขียนคำปญญานการจัดการกันก่อน

“สำหรับฉัน การจัดการคืออะไร และทำไมต้องจัดการ”

ในการทำสิ่งใด หากเรานึกถึงเหตุผลกับเป้าหมายที่เป็นรากฐานของเรื่องนั้นๆ เอาไว้ ก็จะช่วยสร้างแรงจูงใจภายในให้แก่เราได้ ที่ผ่านมามีความรู้สึกว่าการจัดการเป็นเรื่องน่ารำคาญและเป็นเรื่องที่ไม่ชอบทำ แต่นับจากนี้ไป

มันจะกลายเป็นวิธีหรือหนทางที่จะทำให้เราได้รับในสิ่งที่ต้องการ เตรียมกระดาษแผ่นเล็กๆ กับปากกาไว้ จากนั้นลองคิดออกมาอย่างเป็นรูปธรรมดูว่า “สำหรับฉัน การจัดการคืออะไร” แล้วตอบคำถามด้านล่างนี้

- สิ่งที่ยากได้จากการจัดการคืออะไร

- เมื่อจัดการได้ดีแล้ว จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

- ถ้ายังไม่จัดการอยู่อย่างนี้ต่อไป จะเกิดอะไรขึ้น

- เหตุใดการจัดการจึงเป็นสิ่งจำเป็น

และสุดท้าย จากคำตอบของคำถามด้านบน ให้แสดงความรู้สึกของเราออกมาเป็นประโยค 1 ประโยค

“สำหรับฉัน การจัดการคือ

”

ตลอดระยะเวลา 100 วันนี้ ให้เราจดจำประโยคที่เขียนเอาไว้ข้างต้นอย่างขึ้นใจ และต้องไม่ลืมว่านับแต่วันนี้ไปเรากำลังเข้าร่วมในโปรเจกต์พิเศษของชีวิต

คำปณิธานการจัดการของคุณบั๊กโฮลิด

สาเหตุที่ทำให้จัดการไม่ค่อยได้

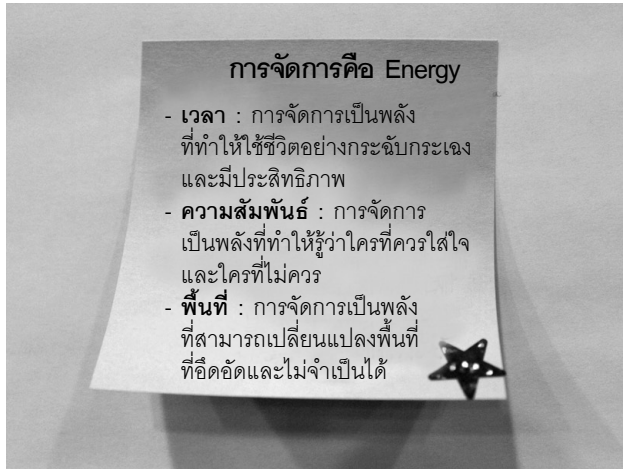
- มักถูกเลื่อนออกไปก่อนเพราะมีงานอื่นต้องทำ (เสียเวลาที่ใช้ในการจัดการ)
- แม้ไม่รู้แน่ชัดว่าของอยู่ที่ไหน แต่ก็รู้ว่ามีอยู่ จึงไม่คิดว่าเป็นความเสียหายใหญ่โตอะไร
- เป็นคนประเภทที่ถ้ามีงานด่วนก็อยากทำให้เสร็จเร็วๆ ไม่ใช่สนใจเย็นที่จะค่อยๆ จัดไป ทำไปเรื่อยๆ ได้

เหตุผลที่การจัดการถือเป็นเรื่องจำเป็น

- หากไม่รู้จักจัดการไว้ก่อนก็จะคาดการณ์ปริมาณสิ่งที่ต้องจัดการทั้งหมดไม่ได้ เกิดความเครียดโดยไม่จำเป็น
- เวลา ripe แล้วหาของไม่เจอทำให้เกิดความเสียหายร้ายแรง และหากไม่รู้ว่าเป็นของที่มีอยู่แล้วก็จะซื้อซ้ำอีก
- แม้ว่าจะไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญเรื่องการจัดการ แต่ก็อยากทำให้ได้เหมือนกับคนอื่นๆ ไม่อยากเสียประโยชน์เพราะเรื่องนี้

สำหรับฉัน การจัดการคือ

สิ่งที่หากทำทุกๆ วัน วันละนิดก็จะไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่ถ้าพอกพูนไว้มากๆ ก็จะทำให้ไม่อยากทำเลย ดังนั้นควรทำเสียตั้งแต่เนิ่นๆ อย่าต้องเป็นทุกข์เพราะเลี้ยง “Monster” ไว้เลยจะดีกว่า

▲ สมาชิกของเว็บบอร์ดพลังแห่งการจัดการคนหนึ่งได้โพสต์ข้อความไว้ว่า “การจัดการคือ Energy”

การวางแผนเรื่องสิ่งตอบแทน

สิ่งที่สำคัญที่สุดในการเขียนคำปฏิญาณก็คือการวางแผนเรื่องสิ่งตอบแทน ถ้าแบ่งย่อยๆ โดยกำหนดวันเอาไว้ เช่น 10 วัน 20 วัน ก็จะได้ สิ่งตอบแทน มีบทบาทที่สำคัญมากในการสร้างพฤติกรรมซ้ำๆ เหมือนเป็นนิสัยให้เกิดขึ้นได้ แม้จะมีบางคนบอกว่า “การชมเชยตนเอง” หรือ “การที่ความสามารถในการจัดการพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละวัน” นั้นก็ถือเป็นสิ่งตอบแทนแล้ว แต่ในความเป็นจริง หากจะให้ได้ผลลัพธ์ตามต้องการ สิ่งตอบแทนจะต้องดีสมกับที่เป็น สิ่งตอบแทนด้วย เพราะยิ่งเรารู้สึกดีใจในความสำเร็จของตนเองมากขึ้นเท่าไร พลังแห่งการปฏิบัติและพลังแห่งจิตใจก็จะแข็งแรงขึ้นตามไปด้วย ผู้ที่ร่วมโปรเจกต์พลังแห่งการจัดการหลายคนบอกว่า ไม่นึกว่าตัวเองจะทำสำเร็จ จึงไม่ได้เขียนเรื่องสิ่งตอบแทนเอาไว้ให้ชัดเจนและบ่นเสียตาย

คุณสุดน่ารัก วางแผนสิ่งตอบแทนโดยใช้เรื่องที่ตนเองอยากทำอยู่แล้ว แต่เดิม เช่น “ทำได้ครบ 5 วันจะจัดปาร์ตี้ไปทอดกับลูกๆ” “ทำได้ครบ 10 วันจะซื้อเสื้อเชิ้ตที่ถูกใจ” “ทำได้ครบ 20 วันจะซื้อรองเท้ากีฬาคู่ใหม่” “ทำได้ครบ 40 วันจะซื้อชุดกีฬาชุดใหม่” เป็นต้น หรือคุณแม่ตัวกลม วางแผนเรื่องสิ่งตอบแทนไว้ว่า ในแต่ละวันที่ทำภารกิจได้สำเร็จจะฝากเงินไว้ในธนาคารวันละ 300 บาท เมื่อทำได้ครบ 100 วันก็จะนำเงิน 30,000 บาทที่ฝากเอาไว้วันนั้นมาเป็นสิ่งตอบแทน ซึ่งเหล่านี้ก็คือการที่ได้รับประสบการณ์ตรงกับตนเองว่า การจัดการนั้นช่วยให้เราประหยัดเงินได้และยังช่วยทำให้เรามีเงินเพิ่มมากขึ้นด้วย

▲ ส่วนหนึ่งจากบันทึก “คำปณิธานการจัดการ” ของคุณแบ็คคัส

นักจิตวิทยาหลายท่านกล่าวไว้ว่า การประกาศคำสัญญาของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ ทำให้ความเป็นไปได้ที่จะทำสิ่งนั้นได้สำเร็จสูงขึ้น 10 เท่า เมื่อเราเขียนคำปฏิญาณการจัดการเสร็จ แล้วบอกให้คนอื่นได้รู้ว่าเรากำลังจะเริ่มโปรเจกต์พลังแห่งการจัดการหรือจะโพสต์คำปฏิญาณไว้บนโซเชียลเน็ตเวิร์คก็เป็นวิธีที่ดีเช่นกัน เมื่อคนอื่นรับรู้เรื่องการปฏิบัติภารกิจของเราและส่งกำลังใจมาให้ก็ยิ่งทำให้เราก้าวเข้าไปใกล้ความสำเร็จของการทำภารกิจมากยิ่งขึ้น

ก่อนจะเริ่มโปรเจกต์พลังแห่งการจัดการซึ่งถือเป็น
ช่วงเวลาพิเศษของชีวิต ให้เราลองเขียนแผนการปฏิบัติ
และแผนเรื่องสิ่งตอบแทนอย่างเป็นรูปธรรม

1. ระยะเวลาของโปรเจกต์

2. วิธีการปฏิบัติจริง
(วันและเวลาที่เหมาะสมในการจัดการมากที่สุดคือตอนไหน)

3. วางแผนเรื่องสิ่งตอบแทน
(เขียนให้ชัดเจนและต้องเป็นสิ่งที่ทำได้จริง)

4. การเตรียมความพร้อม

5. การรับกำลังใจจากคนอื่น
(จากใครและจะบอกให้เขารู้ได้อย่างไร)

การเขียนบันทึกการจัดการ

อาจารย์เริคสันเป็น“ผู้เชี่ยวชาญด้านทักษะความชำนาญ” ซึ่งศึกษาวิจัยด้านนี้มานานกว่า 30 ปี กล่าวว่า ในการพัฒนาทักษะเพื่อให้เกิดความชำนาญนั้น เราจำเป็นต้องฝึกฝนแบบตั้งใจ หรือที่เรียกว่า Deliberate Practice การฝึกฝนแบบตั้งใจ หมายถึง การพยายามอย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรมเพื่อจะที่สามารถทำในสิ่งที่เราไม่ถนัดหรือทำไม่ได้ ถ้าได้เห็นบันทึกประจำวันตอนเด็กๆ ของปาร์คซีซิง นักฟุตบอลผู้เป็นตำนานตลอดกาลของประเทศเกาหลีใต้ จะรู้ว่าเขาใช้วิธีการฝึกฝนลักษณะนี้มาตลอดตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กๆ ไม่เคยมีวันไหนเลยที่เขาไม่บันทึกสิ่งที่เขาทำในวันนั้นๆ บางครั้งเขาจะบันทึกการฝึกออกมาเป็นรูปภาพ เช่น วาดเส้นทางการผ่านบอล เป็นต้น

สาเหตุที่ทำให้คนเราจัดการได้ไม่สำเร็จมีหลายประการ แน่นอนว่าแต่ละคนมีสไตล์การจัดการที่เหมาะสมกับตัวเอง เช่นเดียวกับการฝึกฝนแบบตั้งใจ เราจึงจำเป็นต้องมีการบันทึกอย่างตั้งใจเพื่อแก้ไขจุดที่เป็นปัญหาและค้นหาแนวทางที่เหมาะสมกับตัวเองให้ได้ ผมให้สมาชิกที่เข้าร่วมโปรเจกต์พลังแห่งการจัดการใน 100 วันทุกคนเขียนบันทึกภารกิจ ในบันทึกภารกิจก็จะมีทั้งบันทึกการซื้อปิ้ง การทิ้งของ และความรู้สึกหลังทำภารกิจในแต่ละวัน การบันทึกความรู้สึกหลังทำภารกิจนั้นนอกจากจะช่วยยืนยันการทำภารกิจการจัดการในวันนั้นๆ แล้ว ยังมีไว้เพื่อค้นหาคำตอบของคำถามต่อไปนี้ด้วย

- มีวิธีที่สามารถพัฒนาทักษะการจัดการให้ดีขึ้นได้ไหม
- มีวิธีการปรับปรุงนิสัยการบริโภคในปัจจุบันให้ดีขึ้นไหม
- มีวิธีการใดที่จะทำให้ลงมือจัดการโดยไม่ผัดวันประกันพรุ่ง
- มีวิธีการจัดการที่เหมาะสมกับเราไหม
- ต้องจัดการสิ่งต่างๆ อย่างไรเพื่อนำมาใช้งานในครั้งต่อไปได้สะดวกขึ้น

ทั้งสิ่งของ งาน และคนรอบข้างที่ได้เจอระหว่างที่ทำภารกิจจัดการ เป็นโอกาสให้เราได้รู้จักตัวตนของเรา

- ฉันเป็นคนแบบไหน
- ฉันผ่านอะไรมาบ้างในอดีต
- สิ่ง que ฉันคิดว่ามีคุณค่าคืออะไร
- สิ่ง que ฉันไม่ชอบมาก ๆ คืออะไร

อย่างไรก็ตาม ขณะที่ดำเนินการจัดการ เราไม่ควรคิดมากเกินไปว่า “จะต้องจัดการอย่างไร” เพราะจะกลายเป็นอุปสรรคในการจัดการได้ แต่เราควรจดจำความคิดและความรู้สึกระหว่างที่จัดการไว้แล้วเขียนบันทึก

ในจำนวนผู้เข้าร่วมโปรเจกต์พลังแห่งการจัดการ มีหลายท่านสามารถเขียนบันทึกแบบตั้งใจได้อย่างดี และเป็นแรงบันดาลใจให้แกคนอื่นอีกด้วย คนที่ผมจำได้ดีก็คือคุณสงจ้องกู คุณสงจ้องกูได้เขียนบันทึกภารกิจไว้บนเว็บบอร์ดอยู่หลายครั้ง และได้รับความนิยมนเป็นอย่างมาก บันทึกภารกิจที่ผมจำได้ดีเลยก็คือ ภารกิจชื่อว่า “เกณฑ์เพื่อความสัมพันธ์ที่มีค่า” ซึ่งเป็นภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรื่องความสัมพันธ์กับผู้อื่น เธอได้กำหนดเกณฑ์ไว้ว่า “ถ้าอีกฝ่ายบอกว่าอยากเจอเรา ให้เรารีบไปเจอเขาเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้” และได้สารภาพถึงเหตุผลที่กำหนดเกณฑ์ไว้เช่นนี้ว่า

“ขอสารภาพว่าผมไม่ใช่คนที่เข้ากับคนอื่นได้ง่าย ตอนเด็ก ๆ ในช่วงวัยที่จะต้องเล่นกับเพื่อนๆ เพื่อเรียนรู้วิธีการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ผมก็ไม่มีโอกาสได้ทำสิ่งเหล่านั้น เวลาผมอ่านหนังสือแล้วรู้สึกเศร้า อยากร้องไห้ ก็จะไม่ไปหาเพื่อน แต่จะยืนพิงต้นไม้ร้องไห้คนเดียว พอโตเป็นผู้ใหญ่ ตอนไปเที่ยวน้ำตกแล้วเลือดกำเดาเกิดไหล หรือตอนที่ขึ้นไปดูโครงการกระดูกไดโนเสาร์แล้วขาเกิดพลิกขึ้นมา ผมก็ไม่สามารถร้องขอความช่วยเหลือจากคนอื่นได้เลย (บทย่อ)

“เมื่อ 6 ปีที่แล้วมีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นกับฉันค่ะ มีใครคนหนึ่งซึ่งเป็นคนที่ มีชื่อเสียงแต่เราไม่ได้สนิทสนมกันและรู้จักกันมาไม่นานเท่าไรด้วย เขาโทร.มาชวนฉันไปตีหมากาแฟ ฉันตอบไปว่าตอนนี้กำลังยุ่ง ไว้เจอกันวันหลัง แล้วก็ไม่ได้โทร.กลับไปอีก หนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้นเขาก็โทร.มาใหม่ บอกว่าอยากเจอชวนฉันไปตีหมากาแฟด้วยกัน ฉันคิดในใจว่าเราสองคนไม่ได้สนิทกันขนาดที่จะต้องพยายามหาเวลาออกไปตีหมากาแฟด้วยกันเสียหน่อย ก็รู้สึกแปลกๆ จึงตอบไปว่าจะต้องเดินทางไปต่างประเทศ ถ้ากลับมาแล้วจะติดต่อไป หลังจากนั้นประมาณ 40 วันได้ ฉันเห็นรูปของเขาในหนังสือพิมพ์ที่แจกบนเครื่องบินจากต่างประเทศ ที่แรกคิดว่าคงเป็นโฆษณางานแสดงของเขา แต่พอดูชัดๆ จึงรู้ว่าเป็นข่าวการเสียชีวิต ตอนที่เขาโทร.ศัพท์หาเรา เขากำลังจะตาย และไม่ว่าด้วยเหตุผลอะไร ตอนที่เขาใกล้ตายเขานึกถึงเราขึ้นมาและโทร.มาชวนเราด้วยน้ำเสียงจริงจังถึงสองครั้งสองครา ซึ่งเราก็ได้แต่ตอบไปตามมารยาท หลังจากนั้นก็ยังเกิดเหตุการณ์คล้ายๆ กันนี้ขึ้นกับฉันอีกครั้งหนึ่ง พอได้เจอกับเหตุการณ์แบบนี้ถึง 2 คน ฉันจึงตั้งใจว่า ต่อไปนี้ถ้ามีใครบอกว่าอยากเจอฉันให้ได้ ฉันก็จะรีบหาวันไปเจอเขาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้”

ผมเป็นคนหนึ่งที่อ่านบันทึกภารกิจของคุณธงจ้อยเป็นประจำ ซึ่งนอกจากจะเพราะเธอเขียนเก่งแล้ว ตอนที่อ่านผมยังรู้สึกได้ถึงความจริงจังตั้งใจของชีวิต เธอบอกถึงเหตุผลที่ใช้เวลาและความตั้งใจในการเขียนบันทึกภารกิจไว้ว่า

“ฉันเขียนหนังสือเป็นอาชีพมานานกว่า 10 ปีและเคยออกหนังสือด้วยค่ะ แต่เมื่อ 3-4 ปีก่อนฉันเริ่มรู้สึกว่าบทความที่ตัวเองเขียนไม่ดีและไม่มีสาระอะไรเลยจึงเลิกเขียน คิดแม้กระทั่งว่าถ้าเอาสิ่งที่ฉันเขียนไปตีพิมพ์เป็นหนังสือหนังสือนั้นก็คงจะกลายเป็นของเสีย บล็อกที่เขียนอยู่ฉันก็เลิกเขียน แต่หลังจากเข้าร่วมโปรเจกต์พลังแห่งการจัดการใน 100 วันและได้เขียนบันทึกภารกิจ ความรู้สึกนั้นก็ค่อยๆ หายไป จะเรียกว่ามันทำให้ฉันได้เยียวยาตัวเองก็ว่าได้”

ในขณะที่ทำภารกิจการจัดการ เราได้พิจารณาสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิต ได้เล่าเรื่องราวของตนเองและได้จัดการกับความคิดของตนเอง เหล่านี้เป็นพลังที่ช่วยเยียวยาตัวเราได้

คุณคณกช็อนก็เป็นอีกท่านที่ตั้งใจเขียนบันทึกภารกิจ บันทึกภารกิจของคุณคณกช็อนที่ผมจะขอแนะนำคือ “ภารกิจการจัดหนังสือ”

เธอมักจะเขียนถึงความคิดที่ได้หลังจากการปฏิบัติภารกิจ ภารกิจง่าย ๆ อย่างการพับผ้าห่มหลังจากตื่นนอนทำให้เธอคิดอะไรใหม่ๆ ได้ถึง 5-6 อย่าง ผมเองก็รู้สึกเห็นด้วยกับเธออยู่หลายครั้งเวลาที่ได้อ่านบันทึกที่เธอเขียน

ในขั้นตอนการจัดการ เราจะได้พิจารณาสิ่งของที่ถูกรอบตัว ทำให้เรารู้ว่าอะไรที่เราชอบและอะไรเป็นสิ่งที่จำเป็น ในทางตรงข้ามก็ทำให้เรารู้ด้วยว่าอะไรที่เราไม่ชอบและอะไรคือสิ่งที่ไม่จำเป็น เพราะการรู้จักตัวเองเป็นสิ่งสำคัญมากในการที่จะซื้อของมาใช้ตกแต่งบ้านหรือตกแต่งตัวเองก็ตาม การสิ้นเปลืองไปกับการซื้อของที่ไม่น่าจำเป็นก็จะน้อยลงไปด้วย และเมื่อเราไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างสิ้นเปลืองและเปล่าประโยชน์ ก็จะทำให้เรามีสมาธิจดจ่อกับชีวิตที่เราต้องการได้

ภารกิจจัดการหนังสือ ใน 24 วันของคุณคณศิออน

แนวทางการจัดการ

- ขั้นตอนที่ 1 : เตรียมกล่องหรือถุงใส่ของไว้
- ขั้นตอนที่ 2 : หยิบหนังสือออกมาให้หมดโดยพิจารณาให้อยู่ในขอบเขตที่สามารถจัดการภายใน 15-30 นาทีได้
- ขั้นตอนที่ 3 : แบ่งหนังสือออกเป็นส่วนที่ต้องการทิ้ง ส่วนที่จะนำไปขายให้ร้านหนังสือมือสอง และส่วนที่จะนำไปบริจาค
- ขั้นตอนที่ 4 : กำหนดวันที่จะนำไปขายให้ร้านหนังสือมือสอง และนำหนังสือที่ต้องการทิ้งไปทิ้ง

กฎของการจัดการ

- หยิบหนังสือทั้งหมดออกมาก่อนจึงเริ่มจัดการ
- จัดหนังสือโดยแยกว่าเป็นหนังสือของใคร
- จัดหนังสือตามขนาดหนังสือที่ใกล้เคียงกัน
- จัดให้หนังสือประเภทเดียวกันอยู่ด้วยกัน

สิ่งที่ได้เรียนรู้เพิ่มเติม

- พบว่ามีหนังสือบางเรื่องซ้ำกันอยู่ 2 เล่ม
- แม้จะแน่ใจว่าเป็นหนังสือที่เคยอ่านแล้วแต่กลับจำอะไรไม่ได้เลย
- ได้รู้ว่าตัวเองเป็นคนโลภเรื่องหนังสือ
- ในหนังสือมีฝุ่นเยอะ
- ก่อนหน้านี้ไม่คิดว่าจะทำได้ แต่ผ่านไป 25 นาทีก็จัดหนังสือไปได้หลายชั้น ทำให้รู้สึกดีใจ
- เกิดความมั่นใจว่าต่อไปก็จะสามารถจัดการได้
- รู้สึกอยากอ่านหนังสือที่ยังไม่ได้อ่าน

Action Plan

เขียนบันทึกการจัดการในแต่ละวันลงในสมุดโน้ตหรือลงในโซเชียลเน็ตเวิร์คต่างๆ (Blog, Facebook, KakaoStory ฯลฯ)